

Mexiko - súčasné aktivity EPR a dialóg s vládou

Ivan Kováč

máj 2008

Bezpečnostné prostredie v Mexiku bolo v posledných rokoch charakteristické tradičnými hrozbami v podobe narkoobchodu a s ním súvisiaceho organizovaného zločinu, na ktoré sa koncentrovala prevažná pozornosť štátnych zložiek. Popri tomto, už tradičnom fenoméne, sa však v poslednom období objavil aj nový prvok v podobe dlhšiu dobu neaktívnej guerrillovej organizácie EPR. Po atentátoch na plynovody z júla a septembra 2007, ktorá znamenali faktické obnovenie aktivít guerrilly po takmer 10 rokoch, sa musí vláda vyrovnávať s ďalším aktérom v širokej palete potenciálnych bezpečnostných hrozieb pre krajinu. Na jar 2008 sa však za pomoci skupiny mediátorov podarilo nadviazať kontakty medzi EPR a vládou. Napriek odlišným požiadavkám a podmienkam pre rokovanie dáva obojstranný signál o ochote vyjednávať nádej na vyriešenie konfliktu.

Cieľom analýzy je predstaviť organizáciu EPR a jej politické krídlo PDPR s hlavným dôrazom na ich krátkodobé a dlhodobé politické ciele vychádzajúce z ich filozofie. Článok zachytáva najmä obdobie posledného roka, kedy došlo k obnoveniu aktivít EPR a poskytuje analýzu súčasnej taktiky a vnútornej situácie v organizácii. Okrem toho sa zameriava sa aj na evaluáciu dopadu aktivít EPR na bezpečnostnú situáciu krajiny. Z posledných udalostí figuruje v analýze pohľad na proces kontaktov guerrilly s vládou, ktoré uskutočňuje prostredníctvom skupiny mediátorov s výhľadom na možné mierové vyústenie konfliktu.

Ejército Popular Revolucionario (EPR)

EPR, čiže Ľudové revolučné vojsko, je mexická guerrillová organizácia, ktorej začiatky sa datujú do roku 1978, kedy vznikla jedna z jeho súčastí Partido Revolucionario Obrero Clandestino Unión del Pueblo (*PROCUP*). Neskôr sa táto skupina spojila s inou guerrillovou skupinou Partido de los Pobres a po postupnom pridávaní sa ďalších skupín vzniklo EPR v máji 1994. Politické krídlo organizácie je strana PDPR (Partido Democrático Popular Revolucionario), ktorá vznikla v roku 1996.

PDPR-EPR je organizácia zastávajúca socialistickú politickú a sociálnu ideológiu zameranú na nastolenie socialistického zriadenia v Mexiku. Politický program spočíva

v dosiahnutí štátneho vlastníctva kľúčových podnikov a pozdvihnutí mexickej národnej suverenity voči americkému imperializmu pomocou prevzatia moci a nastolenia diktatúry proletariátu. Základné rysy skupiny ju radia k marxisticko-leninským revolučným zoskupeniam so silnou dávkou nacionalizmu. Cieľovou skupinou sú tradičné sociálne zaostávajúce vrstvy obyvateľstva – najmä vidiecki roľníci, nezamestnaní ale aj domorodé indiánske obyvateľstvo.

Samotná organizácia proklamuje, že „strategický politický cieľ strany a vojska je prevzatie politickej moci odpierajúcej sa o diktatúru proletariátu za účelom konštrukcie socializmu prostredníctvom hlbokej transformácie spoločnosti.“¹ Historický cieľ strany je teda rozdelený na jednotlivé etapy revolúcie. Nasledujúca schéma ukazuje túto etapovitú politických ambícií organizácie, ktorá jednoznačne vychádza z Leninovo učenia.

1. prevzatie politickej moci -> 2. nastolenie diktatúry proletariátu -> 3. konštrukcia socializmu v podmienkach a osobitostiach Mexika

Program PDPR-EPR

Organizácia rozdeľuje svoj program na minimálne a maximálne ciele, pričom rozdiel medzi nimi, okrem rozsahu a dopadu, spočíva najmä vo fázach, v ktorých má dôjsť k ich naplneniu. Minimálny program predstavujú ciele, ktoré sa majú dosiahnuť v predrevolučnej fáze a sú to „okamžité požiadavky vykorisťovanej triedy.“² Naopak, maximálne ciele prichádzajú na rad v momente prevzatia politickej moci a tvoria súbor ekonomických, politických a sociálnych nástrojov, ktoré podľa organizácie „majú za cieľ položiť ... predpoklady, ktoré by skonštruovali a konsolidovali socialistickú spoločnosť ako prvú etapu vývoja ľudstva ku komunizmu.“³

Minimálny program

Základný program PDPR-EPR je chápaný ako súbor požiadaviek pre sociálne najslabšie vrstvy a obsahuje ambície výchovného a edukačného charakteru. Základ tvorí politická náuka ľudu a vykorisťovaných tried zameraná na cieľ oboznámiť ich s koristníckou podstatou kapitalizmu a ozrejmiť im alternatívu v podobe marxisticko-leninského učenia,

¹ http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/objetivos.htm (19.5.2008)

² http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/objetivos.htm (19.5.2008)

³ http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/objetivos.htm (19.5.2008)

ktoré ukazuje, že je možné spravovať spoločnosť aj v inom type ekonomických vzťahov. V rámci tohto programu nastupuje už aj otázka vytvorenia ľudového vojska, keďže „buržoázia pri moci, predtým ako od nej odstúpi, ... je pripravená nás napadnúť tým najkrutejším spôsobom.“⁴

Na dosiahnutie cieľa prípravnej fázy revolúcie, teda, aby sa k zápasu pripojili široké masy, je podľa PDPR-EPR nevyhnutné okamžité splnenie niekoľkých desiatok požiadaviek. Medzi nimi figurujú aj renegociácia zahraničného dlhu či medzinárodných zmlúv, ktoré porušujú mexickú suverenitu; odpor voči reformám neoliberalných vlád či skutočná realizácia práva na prácu pre všetkých. Na rozdiel od iných zoskupení podobného typu však PDPR-EPR vo svojom programe požaduje napríklad rešpekt voči Ženevskej konvencii.

Maximálny program

Maximálny program PDPR-EPR predstavujú kroky v revolučnej fáze zápasu za nastolenie socializmu, ktoré sú súčasťou organizáciou proklamovaných troch etapovitých cieľov. V týchto cieľoch sa už prejavuje radikalizmus zoskupenia, keďže idú ďaleko za rámec ústavného politického programu a predstavujú požiadavky na totálnu premenu politického, ekonomického aj celospoločenského systému krajiny. Podstatnými nástrojmi na ceste k socializmu sú najmä podľa PDPR-EPR vyvlastnenie a poštátnenie výrobných prostriedkov v rukách „oligarchie“, vyvlastnenie bánk a masmédií, etatizácia a zospoločenšenie všetkého nerastného a prírodného bohatstva krajiny a poštátnenie systému vzdelávania, zdravotníctva či dopravy.⁵

Proklamovaná vojenská taktika a stratégia

Ideové východisko organizácie je v tomto smere opäť v marxisticko-leninskom učení, na ktoré sa odvoláva. Organizácie prikladá existencii vojska, aj na základe spomínaného učenia, kľúčový význam, čo sa prejavuje aj v tvrdení, že „bez revolučného vojska sa nedá pomýšľať na prevzatie politickej moci a deštrukciu kapitalistického režimu.“⁶ Hlavným nepriateľom revolučného vojska je federálne vojsko štátu, keďže predstavuje kosť mexického štátu a „bez neho mexická buržoázia nedokáže garantovať vykorisťovanie a kapitalistické potláčanie nášho ľudu.“⁷ Podstatným prvkom ozbrojeného zápasu je jeho

⁴ http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/objetivos.htm (19.5.2008)

⁵ http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/objetivos.htm (19.5.2008)

⁶ http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/nuestra.htm (19.5.2008)

⁷ http://www.pdpr-epr.org/doctos_basicos/nuestra.htm (19.5.2008)

spájanie s politickou akciou, ktorá musí byť prítomná v každom jeho momente, keďže podľa PDPR-EPR nie je ostrá deliaca čiara medzi aspektom politickým a vojenským, ktoré sa navzájom dopĺňajú.

Guerra Popular Prolongada

Stratégia PDPR-EPR v ozbrojenom zápase je stratégiou dlhodobej všeludovej vojny (GPP). Podľa organizácie sa má vyvíjať v 3 dlhodobých etapách od *guerrillovej vojny*, v ktorej nie je počet guerríl porovnateľný so silou štátneho vojska a bojuje teda asymetricky, cez *vojnu hnutí*, v ktorej sa počet stúpcov na oboch stranách vyrovná vďaka začleneniu ľudových mas do tohto konfliktu až po *pozičnú vojnu*, v ktorej už revolucionári získavajú prevahu a začínajú komplexnú ofenzívu konsolidujúc sa na regulárne vojsko s cieľom postupne oslobodzovať jednotlivé územia.

Súčasná aktivity EPR

Historicky sa činnosť EPR od jej prvej verejnej akcie v roku 1996 spájala s južnými štátmi Oaxaca, Guerrero a neskôr Chiapas. Aktivity organizácie boli najfrekventovanejšie v roku 1997, avšak v posledných rokoch boli vo všeobecnosti veľmi slabé. Po období značného útlmu sa akcie zintenzívnili až nástupom pravicového prezidenta F. Calderóna v decembri 2006. EPR ho označuje za „fašistu“ a „nelegitímneho prezidenta“. Cieľom útokov sa stali najmä ropné a plynovodné zariadenia štátnej spoločnosti PEMEX. Spôsob akcií spočíval v sabotážnych útokoch za použitia výbušnín s cieľom poškodiť a znefunkčniť tieto zariadenia a prívodiť tak ekonomickú škodu nielen PEMEXu, ale aj veľkým spoločnostiam zásobovaným z týchto zariadení. Na rozdiel od niekdajších akcií organizácie sú tie súčasne charakteristické zameraním výlučne na priemyselné objekty s minimalizovaním možnosti strát na životoch.

V júli 2007 sa organizácia prihlásila k atentátom na plynovody PEMEX v štátoch Querétaro a Guanajuato. Mexická vláda v odpovedi na tieto akcie mobilizovala vojsko a federálnu políciu s cieľom zaistiť pozemne, vzdušne i vodnou cestou všetky zariadenia PEMEXu voči prípadným ďalším sabotážnym útokom. Napriek týmto opatreniam v septembri zverejnilo EPR ďalšie komuniké, v ktorom dokonca hovorilo, že „vojenské jednotky patriace k nášmu vojsku umiestnili 12 výbušných náloží na rovnaký počet

plynovodov PEMEXu.“⁸ Ku skutočným explóziám došlo v štáte Veracruz a spôsobili výpadok zásobovania viac ako 2500 podnikov v 10 štátoch krajiny. Medzi inými, výrobcovia automobilov Volkswagen a Honda boli nútení v dôsledku týchto udalostí zastaviť na niekoľko dní výrobu. Ako cieľ týchto atentátov uvádza EPR snahu dosiahnuť oslobodenie 2 svojich bojovníkov nezvestných od mája 2007, naposledy videných v štáte Oaxaca. EPR predpokladá, že sa nachádzajú v rukách polície, zatiaľ čo oficiálne authority túto verziu odmietajú. Podľa organizácie však jej politicko-vojenské akcie neprestanú, dokiaľ sa nedosiahne oslobodenie ich 2 spolubojovníkov.

Súčasnú sabotážnu aktivitu EPR sú však značne determinované jej aktuálnym vnútorným stavom. Charakterizuje ho veľmi nízky počet členov, slabá úroveň vyzbrojenia a zameranie na jednostranné aktivity demonštratívneho charakteru ako v prípade spomínaných útokov. Momentálne EPR efektívne operuje len so zhruba 100 bojovníkmi a na svoje aktivity využíva výbušniny domácej výroby zhotovené za veľmi primitívnych technických postupov. Znovuobnovenie činnosti organizácie sa teda deje za amatérskych podmienok a s malými finančnými zdrojmi a personálnymi kapacitami, aby EPR mohlo predstavovať hrozbu rozsahu FARC v Kolumbii alebo iných rozvinutých teroristických sietí.

Dopad na bezpečnostnú situáciu v krajine

Obnovenie sabotážnej činnosti EPR z leta 2007 znamená zlú správu pre mexickú vládu. Vytvára, či skôr obnovuje, novú bezpečnostnú hrozbu a okrem toho kladie nové požiadavky aj na federálne bezpečnostné zložky v posledných rokoch značne zamerané na boj proti narkoobchodu a organizovanému zločinu. Negatívnym prvkom v tomto smere je skutočnosť, že znovuobjavenie sa EPR „odpútava pozornosť policajných aj bezpečnostných agentov, ktorí sa venovali boju proti narkoobchodu.“⁹ EPR teda stavia Mexiko pred výzvu konfrontácie guerrilly s teroristickými praktikami za súčasne pokračujúceho boja proti narkomafii.

Napriek slabému personálnemu, finančnému aj infraštruktúrnemu potenciálu predstavuje EPR hrozbu najmä pre priemyselné ciele krajiny a výber miesta útokov svedčí o taktike spôsobiť prevažne ekonomickú škodu a, v neposlednom rade, mieri na tradičný

⁸ RICO, Maite. Viejos fantasmas resurgen en México. In *www.elpais.com*. 13. september 2007
http://www.elpais.com/articulo/internacional/Viejofantasmas/resurgen/Mexico/elpepiint/20070913elpepiint_17/Tes (20.5.2008)

⁹ RELEA, Francisc. México teme que la reaparición del EPR favorezca al narcotráfico. In *www.elpais.com*. 19. september 2007.
http://www.elpais.com/articulo/internacional/Mexico/teme/reaparicion/EPR/favorezca/narcotrafico/elpepiint/20070919elpepiint_13/Tes (20.5.2008)

úmysel upútať pozornosť. Novým fenoménom EPR sa stáva presun aktivít z juhu a juhovýchodu krajiny, ktorý býval srdcom jej činnosti smerom do severnejších štátov, čoho dôkazom sú aj spomínané júlové atentáty v štátoch Querétaro a Guanajuato. EPR tým naznačuje zmenu *modi operandi* a demonštruje novú operatívnu kapacitu a schopnosť vykonávať aktivity aj mimo tradičného územia vplyvu, čo ju stavia do pozície celoštátnej hrozby. O to zložitejšia je konfrontácia tejto hrozby, keďže fyzicky je veľmi komplikované zaistiť ochranu viac ako 12 000 kilometrov plynovodov v krajine. Okrem toho, guerrilla vsádza na moment prekvapenia a po expanzii za hranice južných štátov Mexika nie je možné s istotou delimitovať zónu jej pôsobenia.

Odpoveď mexickej vlády

Terčom kritiky sa za posledné obdobie od obnovenia aktivít EPR stala aj vláda prezidenta F. Calderóna, pričom kritici zdôrazňujú najmä skutočnosť, že „informačné služby krajiny neboli schopné sledovať aktívne a dlhšie známe skupiny a zabrániť tak atentátom.“¹⁰ V niektorých vyjadreniach z leta 2007 sa dokonca objavujú závery, že „mexická vláda vyzerá, akoby stratila schopnosť vyšetrovať a sledovať tieto organizácie, ktoré sa v určitom momente môžu stať skutočne nebezpečnými.“¹¹ Prezident Calderón na vyjadrenia tohto typu reagoval tvrdením, že „čo je naozaj nepredvídateľné je zistiť vopred, kde a kedy sa zrealizujú útoky tohto typu.“¹² Napriek jeho zásadných vyhláseniam ešte v čase júlových atentátov o posilnení vyšetrovacích kompetencií vlády a informačných služieb, sa vláde nepodarilo predísť útokom podobného typu v septembri.

Jedným z priamych dopadov obnovenia činnosti EPR bola preto na politickej scéne krajiny výmena ministra vnútra v januári 2008, kedy Francisca Ramíreza Acuña vystriedal Juan Camilo Mouriño, pričom jednou z príčin výmeny bola aj skutočnosť, že niekdajšiemu ministrovi „sa vyčítala neefektívnosť spravodajských služieb krajiny na zabránenie atentátom EPR.“¹³

¹⁰ SARMIENTO, Sergio. ¿Riesgos por guerrilla? In *www.infolatam.com*. júl 2007.
<http://www.infolatam.com/entrada.jsp?id=4589> (20.5.2008)

¹¹ ibidem

¹² México: El presidente Calderón quiere fortalecer la lucha contra el terrorismo. In *www.infolatam.com*. 23. júl 2007. <http://www.infolatam.com/entrada.jsp?id=4590> (20.5.2008)

¹³ RELEA, Francisc. El presidente de México remodela el Gobierno para combatir el crimen. In *www.elpais.com*. 17. január 2008.
http://www.elpais.com/articulo/internacional/presidente/Mexico/remodela/Gobierno/combate/crimen/elpepiint/20080117elpepiint_5/Tes (20.5.2008)

Návrhy na rokovanie

Koncom apríla 2008 verejne požiadalo EPR päť významných osôb spoločenského života Mexika, aby iniciovali otvorenie dialógu medzi organizáciou a vládou a slúžili v ňom ako sprostredkovatelia s cieľom dosiahnuť vyriešenie zmiznutia dvoch svojich spolubojovníkov, ktoré je stále prezentované ako hlavný cieľ aktuálnych aktivít guerrilly. Ešte predtým však upozornilo, že „bude pokračovať v pláne zastrešovania“¹⁴ až dokiaľ sa neobnoví vyšetovanie tohto zmiznutia zastavené v októbri 2008. Neskôr už po prezentácii svojej ponuky EPR zmenilo rétoriku a vyjadrilo sa, že v prípade začatia vyjednávania s vládou zastaví počas toho obdobia svoje ozbrojené aktivity.

Vláda vo svojej odpovedi prostredníctvom Ministerstva vnútra (Secretaría de Gobernación) podmienila začiatok dialógu s EPR 3 skutočnosťami. Najdôležitejšou je požiadavka „definitívneho zastavenia sabotážnych a násilných akcií“¹⁵ zo strany EPR. Rovnako vyšla najavo snaha vlády nekoncentrovať sa v tomto dialógu výlučne na problém zmiznutia dvoch členov EPR, ale venovať sa v rozhovoroch aj témam, ktoré sú dôležité pre vládu – teda najmä konečné vyriešenie konfliktu a vyjednanie definitívneho mieru medzi vládou a EPR. Poslednou požiadavkou bola výzva na priamy dialóg medzi oboma stranami s vedľajšou úlohou pre mediátorov navrhovaných EPR tak, aby boli rozhovory založené na bilaterálnom jednaní vlády a organizácie bez sprostredkovateľov.

Positívna odpoveď vlády na ponuku EPR sa spočiatku stretla s nesúhlasom národného lídra vládnej strany prezidenta Calderóna - PAN - Germána Martíneza, ktorý tvrdil, že „vláda by nemala vyjednávať s tým, kto má pištoľ na stole.“¹⁶ Neskôr však svoj postoj zmenil a na základe podmienok stanovených vládou súhlasil s vyjednávaním s tým, že akékoľvek rozhovory implikujú definitívnu kapituláciu tejto organizácie.

V odpovedi EPR zverejnenej 7. mája 2008 organizácia nateraz odmieta začatie rozhovorov s vládou, keďže ponuku ministra vnútra z 29. apríla považuje za „neakceptovateľnú.“¹⁷ Napriek tomu, pripúšťa možnosť dialógu a deklaruje pripravenosť reagovať na prípadnú novú ponuku zo strany vlády. Problémom pre EPR je však najmä štatút a pôsobnosť nimi navrhovaných mediátorov, ktorým vláda vo svojom protinávhrhu značne

¹⁴ JIMÉNEZ, Alejandro. EPR sostendrá plan de hostigamiento. In www.eluniversal.com.mx. 23. apríl 2008. <http://www.eluniversal.com.mx/nacion/158990.html> (20.5.2008)

¹⁵ RESÉNDIZ, Francisco. FCH condiciona diálogo con EPR. In www.eluniversal.com.mx. 30. apríl 2008. <http://www.eluniversal.com.mx/nacion/159132.html> (21.5.2008)

¹⁶ PÉREZ, Jorge Ramos. PAN: diálogo implica la rendición del EPR. In www.eluniversal.com.mx. 1. máj 2008. <http://www.eluniversal.com.mx/primera/30919.html> (21.5.2008)

¹⁷ Segob, „grosera y tramposa“: EPR. In www.milenio.com. 8. máj 2008. <http://www.milenio.com/index.php/2008/05/08/235525/> (21.5.2008)

obmedzila pole aktivít a vyjadrila nesúhlas s nomináciou Rosarie Ibarrovej pre jej politickú angažovanosť ako členky Strany práce (Partido del Trabajo).

Napriek odmietavému stanovisku EPR je podľa slov jedného z dezignovaných sprostredkovateľov E.G. Ruiza pozitívne, že EPR neohlásilo prerušenie kontaktov s vládou, ale len odmietlo jej aktuálny návrh. Vláda pristúpila na nadviazanie dialógu s EPR prostredníctvom zboru mediátorov, ktorý oficiálne akceptovala ako „Komisiu pre mediáciu“ s EPR.

V poslednom vyhlásení EPR z 19. mája 2008 potvrdila organizácia svoj záväzok k prímeriu počas doby vyjednávania s vládou, ale zároveň ju vyzvala, aby sa verejne zaviazala k stanoveniu termínu, do ktorého prezentuje 2 „stratených“ bojovníkov EPR. EPR navyše vyjadrilo presvedčenie, že k úspešnému priebehu rokovaní je nevyhnutné, aby došlo k „zlepšeniu podmienok politických väzňov v krajine.“¹⁸ Požaduje preto napríklad aj premiestnenie väzňov z najstráženejšej väznice Altiplano do iných zariadení a prepustenie niektorých svojich druhov z Chiapas a Oaxacy.

Záver

EPR je klasickou latinskoamerickou ľavicovou guerrillovou organizáciou filozoficky sa opierajúcou o učenie marxizmu-leninizmu s využitím prvkov nacionalizmu. Zámery organizácie siahajú v dlhodobom horizonte až k nastoleniu socialistickej spoločnosti s dominantnou úlohou štátu v ekonomike, najmä jej kľúčových sektoroch. Nástup pravicového prezidenta F. Calderóna v decembri 2006 sa stal podnetom na obnovenie činnosti organizácie po dlhom období pasivity. Útoky na plynovody štátnej spoločnosti PEMEX v júli 2007 znamenali objavenie sa EPR po takmer 10 rokoch. Taktika využívaná pri posledných útokoch svedčí o snahe spôsobiť ekonomickú škodu PEMEXu a veľkým spoločnostiam zásobovaným z týchto zariadení. Charakteristické je však aj zameranie výlučne na priemyselné objekty s minimalizovaním možnosti strát na životoch. Okrem toho je cieľom demonštrovať sabotážnu schopnosť guerrilly a zmenu *modu operandi* rozšírením jej pôsobnosti z tradičného teritória juhu Mexika viac smerom na sever.

Pravdou je však aj to, že vnútorná situácia organizácie ju značne limituje v jej možnostiach, nakoľko disponuje minimálnym počtom bojovníkov, nedostatočnou infraštruktúrou a slabým finančným zabezpečením a predovšetkým jej chýba podpora ľudu, dokonca aj v jej tradičnej bašte na juhu Mexika. Napriek tomu, že funguje v podstate na

¹⁸ JIMÉNEZ, Alejandro. El EPR reitera tregua militar. In www.eluniversal.com.mx, 20. máj 2008
<http://www.eluniversal.com.mx/nacion/159626.html> (21.5.2008)

amatérskej báze je však potenciálnou hrozbou pre Mexiko v dôsledku potenciálnych veľkých ekonomických škôd spôsobených jej útokmi ale aj na základe prvku nepredvídateľnosti jej krokov a terčov, ktoré si zvolí pre svoje útoky.

Odpoveďou vlády na novú hrozbu v bezpečnostnom prostredí krajiny boli zvýšené bezpečnostné opatrenia vo vzťahu k zariadeniam spoločnosti PEMEX ale aj dôraz na činnosť informačných služieb, ktoré by mali takýmto útokom predchádzať. Práve pre nedostatočne efektívnu činnosť týchto služieb bol v januári 2008 odvolaný minister vnútra. Obrat vo vývoji situácie nastal koncom apríla 2008, keď EPR vyslalo signál o ochote rokovať s vládou za pomoci skupiny vybraných mediátorov s cieľom dosiahnuť oslobodenie 2 bojovníkov organizácie nezvestných od mája minulého roku. Pozitívna reakcia vlády, hoci s 3 základnými podmienkami pre začiatkom rokovania, bola neskôr zo strany EPR odmietnutá, ale v jej vyjadreniach pretrváva záujem o rokovanie s vládou a o zastavenie násilných akcií. Za súčasného stavu je preto zrejmé, že po preklenutí obdobia vyjasňovania si základných podmienok a predpokladov pre rokovanie dôjde ku skutočným kontaktov EPR s vládou. Na základe objektívnych skutočností nie je možné vylúčiť uzavretie konfliktu mierovým spôsobom a rozpustenie organizácie ako výsledok v konečnom dôsledku výhodný pre obe strany. Veľkú rolu však v tomto smere zohrá aj taktika vlády, ktorá by mala umožniť EPR pri prípadnej úplnej kapitulácii zachovať si svoju „tvár“ a po jej rozpustení integrovať jej členov do spoločnosti napríklad aj za využitia programov sociálnej reintegrácie známych z Kolumbie.